

De trein

De trein nemen op kerstavond is
niet altijd een goed idee

De trein

De trein nemen op
kerstavond is niet altijd
een goed idee

Bo Vickery

Verantwoordelijke uitgever: uitgave in eigen
beheer met de hulp van vzw Cunamo,
www.cunamo.be.

ISBN: 9789083128252

Nummer wettelijk depot: D/2021/14150/07

NUR-code: 332

Omslagontwerp: Bo Vickery

Foto op de achterflap: Fotografie Paul Gheyle,
www.paulgheyle.be

Alle rechten voorbehouden. Niets in deze
uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen
in een geautomatiseerd bestand en/of openbaar
ge maakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of enige andere manier zonder
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een fictieverhaal. Alle gelijkenissen met
gebeurtenissen of personen berust alleen en
louter op toeval.

De trein reed verder in een gezapige cadans. De hengsels die de treinwagons met elkaar verbonden maakten een klingelend geluid. Lander hijgde nog na van zijn spurtje om de trein te kunnen halen. Dat dit hem nu moest overkomen. Werken op kerstavond. Zijn familie en vrienden moeten verlaten, die nu gezellig samen zaten te keuvelen rond een knisperend haardvuur, terwijl ze een aperitiefje dronken. Het broodje dat hij nog snel in het station gekocht had, kostte hem bijna zijn trein. Het is nooit goed om je te laten leiden door gulzigheid. Als hij te laat kwam, zou zijn baas er niet mee kunnen lachen. Waarom nam hij ook verlof om met de kerstdagen thuis te zijn, als hij werd opgeroepen voor het kleinste bagatel met een aantal pc's? Wedden dat het iets onbeduidend was? Hij installeerde zich op de treinbank die zijn beste tijd gehad had. Het rode velours waarin je strepen zag, was vervaald, er was een draad los in het midden van het kussen waarop hij zat. Hij zat alleen in de eerste klasse van een wagon die wellicht dateerde uit de jaren zestig. Of zou het de jaren vijftig zijn? Nooit gedacht dat hij in dit godverlaten boerengat een trein zou moeten nemen. Naar jaarlijkse traditie huurde

zijn familie een vakantiehuisje in de Ardennen. Al jarenlang gingen ze erheen. Maar nog nooit had hij hier de trein moeten nemen. De wagon kraakte en piepte. Het treinspoor had ook zijn beste tijd gehad. De binnendeur schoof moeizaam open. Een oudere man stapte in de wagon en ging twee banken verder zitten. Aktetas op de bank. Onberispelijk kostuum. Haren strak achterover gekamd. Lander dacht dat deze man niet een type was om thuis de leukste te zijn. De trein schommelde enorm. Hij reed met een grote klop verder. Het wisselen van de sporen was niet zo vlot verlopen. Lander keek door het deels bedampte treinraam. Ze reden nu op een enkel treinspoor. Merkwaardig, je zou denken dat een treinlijn richting Brussel toch op grotere, dubbele sporen liep. Maar nee, eerst moesten ze nog een verwaarloosd enkel spoor passeren. Wallonië bleef een merkwaardige, achtergestelde regio. De oudere man met de aktetas keek even verbaasd als hij naar buiten. De man stond recht, hield zich nog ternauwernood vast om niet te vallen door het schokken van de trein.

‘Mijnheer, excuseer, mag ik u iets vragen? Weet u waarom we op dit spoor rijden?’
‘Nee, ik heb ook geen idee. Het is de eerste keer

dat ik deze trein neem, dus welke weg of welk spoor die neemt, weet ik niet. Ik ga op familiebezoek bij mijn kleinkinderen. Het is toch kerst.'

'Nou, ik neem vaker deze trein en dit is niet normaal. Hopelijk komt de treinconducteur snel langs, want ik wil wel weten wat hier aan de hand is.' De man zette zijn bril een beetje rechter op zijn neus. Hij ging waggelend door het gangpad terug naar zijn plaats. Dit spoortje was niet echt in goede staat, zoveel was duidelijk. Je moest een evenwichtskunstenaar zijn om zonder problemen rond te lopen. Dat was wat het meisje probeerde te doen, terwijl ze worstelde met de toegangsdeur van de wagon. Lang bruin haar, een opvallende blik, kortgerokt. Op het moment dat Lander overwoog om toch maar op te staan om haar te helpen, kreeg ze de deur open. Ze zag er een beetje verhit en opgewonden uit. Ze ging snel zitten op de eerste zetel die ze zag. Het werd druk want er kwam een jonge gast binnen. Afzakkende jeans, hoodie, blauwe sneakers, rugzak. Hij ging recht tegenover het meisje zitten. Zij schuifelde ongemakkelijk heen en weer. Ze stond op en kwam naar Lander. 'Geeft het als ik hier ga zitten?'

‘Euh, nee, doe maar.’

‘Bedankt, weet je, die kerel daar met zijn hoodie keek me in de vorige wagon al zo raar aan, hij begluurde me, daarom kwam ik naar hier, maar hij heeft me blijkbaar achtervolgd. Dus ik voel me veiliger als ik in het gezelschap van iemand anders ben.’

‘Ik begrijp het, geen probleem, maar vertel me anders een beetje over jezelf. Dat zal je gedachten afleiden.’

Nog voordat het meisje iets kon zeggen, werd de wagondeur wagenwijd opengegooid door een man die leek op een motorrijder. Lange jas, leren broek, cowboylaarzen. De trein stopte bruusk. De motorrijder belandde op de schoot van de oudere man met de aktetas. Het meisje was tegen Lander gegooid door de plotse stop. Lander wreef over zijn pijnlijke kaak. Hij zag uit zijn ooghoek dat de jongen met de hoodie in het gangpad lag en naar zijn knie tastte. Wat was er nu weer aan de hand dat deze trein zo plots stopte?

Iedereen kroop recht.

‘Ik zou wel eens weten wat hier gaande is,’ bromde de motorrijder.

‘Je bent niet alleen. Communicatie is niet het sterkste punt van de NMBS.’ De oudere man was

het roerend eens met de motorrijder. ‘Ik ga op zoek naar de treinconducteur.’ Nog voor de oude man kon rechtstaan, kwam de treinconducteur binnen. Hij was blijkbaar ook verrast door wat er gebeurd was, want aan zijn wenkbrauw was een grote jaap te zien. ‘Maak jullie niet ongerust. Er ligt te veel sneeuw op dit spoor. De machinist gaat het spoor vrijmaken en dan is het richting Brussel. Mijn excuses voor de vertraging.’ ‘Waarom zitten we overigens op dit spoor?’ De oude man wou alles weten. ‘Iets met een stilstaande trein op het normale spoor. Door uit te wijken rijden we er misschien langer over, maar raken we wel sneller in Brussel dan wanneer we moeten wachten tot die andere trein terug in beweging raakt.’ ‘Het is toch altijd iets met deze spoorwegen! Dit is nu al de zoveelste keer dat ik vertraging heb. Dit is toch niet normaal meer. Vertraging is de regel en op tijd komen de uitzondering.’ De oudere man met de aktetas leek niet meer zo kalm door deze tirade. Je zou nochtans denken dat iemand die iets ouder was, kalmer zou zijn, maar dat bleek niet uit zijn reactie. ‘Dat spijt me mijnheer, we doen al het mogelijke om de reizigers vlot en op tijd op hun

bestemming te krijgen.’
De treinconducteur keerde op zijn stappen terug. Hij trok aan de deur, maar kreeg die niet open. Hoe hij ook wrikte, duwde en trok, de deur was onvermurwbaar. ‘Hoe is dat nu mogelijk?’ De motorrijder stond zelfverzekerd op. ‘Laat mij maar.’ Maar ook hij kreeg de deur niet open. ‘Het lijkt wel of deze deur geblokkeerd is door iets.’

Ook de oude man begon nu te trekken aan de deur. Maar niets hielp. Het meisje fluisterde tegen Lander: ‘Ik denk dat we hier nog een tijdje zullen zitten, ben je nog steeds geïnteresseerd in mijn verhaal?’ ‘Ja hoor, we zullen hier nog een tijdje blijven, vrees ik.’ Het meisje gilte. Het licht van de wagon was uitgevallen. Op zo’n donkere dag midden in de winter geen cadeau. De verwarming of ventilatie van de treinwagon zal wellicht ook wel niet meer werken, dacht Lander. Er klonk een gekraak uit de intercom in de wagon. Een monotone mannenstem weerklonk. ‘Dag allemaal. Eindelijk hebben we jullie kunnen samenbrengen. Geniet van deze rit.’ ‘Ons samenbrengen, wat is hier de bedoeling van?’ De ‘aktetasman’ leek totaal niet meer op de

gestructureerde, kalme man die deze trein was opgestapt.

‘Wie ben jij?’ De treinconductor klonk kwaad. ‘Dat zal jullie wel duidelijk worden.’

‘Mijnheer, ik weet niet welke grap je hier wilt uithalen, dit kan niet zomaar. Ontgrendel onmiddellijk die deur, ik moet de rest van de passagiers nog inlichten.’ De treinconductor was nu rood aangelopen. Er liep een straaltje zweet langs zijn wang. Het was nu nog warm in de oude treinwagon die nog niet verwarmd werd met moderne airconditioningstechnieken. Het was er te warm.

‘De andere passagiers zitten al op een bus en zijn al geëvacueerd.’

‘Maar, maar, hoe is dat mogelijk? Grapjas, dat kan niet. De machinist zal dan wel een eind maken aan dit grapje’, briede de treinconductor.

‘De machinist heeft vrees ik een klein ongeluk gehad. Hij slaapt nu, het zal wel nog een tijdje duren eer hij terug wakker wordt.’

‘Maar wat wil jij?’ Het meisje riep het naar de intercom. Eerst had ze die jongen met die hoodie gehad voor wie ze wegvlochtte en nu zat ze hier vast in deze wagon. Met welk doel? Waarom?